

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: A. K., narozen X
státní příslušnost Syrská arabská republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 8. 2025, č. j. KRPU-151865-23/ČJ-2025-040022-DB-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 8. 2025, č. j. KRPU-151865-23/ČJ-2025-040022-DB-ZZC, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 17. 8. 2025 v 14:30 hodin.

Žaloba

2. V žalobě žalobce na prvním místě uvedl, že v jeho případě by postačovalo uložení mírnějšího opatření, tj. některého z tzv. zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť zajištění je až posledním prostředkem nelze-li uplatnit opatření mírnější. Dle žalobce se žalovaná touto možností náležitě nezabývala, přičemž v případě žalobce by postačovalo uložení zvláštního opatření spočívajícího v jeho přemístění do některého z pobytových středisek ministerstva vnitra, kde by setrval do doby rozhodnutí o jeho předání do Lotyšska.
3. Žalobce upozornil, že se nachází ve špatném psychickém stavu, který je zajištěním dále zhoršován. Omezení osobní svobody v jeho případě představuje zásah do jeho základních práv.
4. Žalobce zdůraznil, že nemá žádný důvod k maření řízení o svém předání do Lotyšska. Jeho rodina trvale žije v Německu, kde jim byl udělen azyl, což významně snižuje riziko, že by se žalobce vyhýbal řízení. Naopak má žalobce zřejmý zájem na tom, aby jeho status byl vyřešen legálně a v souladu s právem Evropské unie.
5. Žalobce namítl, že podmínkou zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je nezbytnost takového opatření k zajištění účelu předání. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je žalobce přesvědčen, že tato podmínka nebyla naplněna. Žalovaná dle žalobce tudíž rozhodla v rozporu se zásadou subsidiarity a přiměřenosti zásahu do osobní svobody.
6. Žalobce dále uvedl, že délka trvání zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle žalobce všeobecné a nezabývá se dostatečně jeho konkrétní situací. Žalobce poukázal na mimořádnost institutu zajištění cizince a připomněl, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli.
7. Žalobce dále uvedl, že je povinností správního orgánu důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení doby zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž žalovaná v řízení vychází ve spisovém materiálu oporu.
8. Dle žalobce žalovaná nedostála povinnosti ani předběžného zjišťování existence překážek, systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě. Žalovaná nevzala dle žalobce v úvahu ani skutečnosti uváděné žalobcem při podání vysvětlení ohledně vrácení se do Lotyšska v případě propuštění.
9. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci, své rozhodnutí odůvodnila toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabývala proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlila, proč se uchýlila k jeho zajištění.
10. Žalobce zároveň spolu s žalobou podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedla, že postupovala v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem, náležitě jej odůvodnila, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
12. Žalovaná konstatovala, že se v napadeném rozhodnutí zabývala možností využití zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, avšak využití těchto zvláštních opatření nebylo možné s ohledem na nebezpečí útěku žalobce, jehož cílem je zjevně Německo.
13. Žalovaná upozornila, že se v napadeném rozhodnutí zabývala i přiměřeností délky zajištění.
14. Podotkla, že si vyžádala zprávu o azylovém systému v Lotyšsku, která je součástí spisového materiálu a taktéž se na možné překážky předání a nedostatky azylového systému dotazovala žalobce, který uvedl, že neví o žádných překážkách a v Lotyšsku mu nic nehrozí.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 17. 8. 2025 kontrolován hlídkou PČR, OPKPE Ústí nad Labem, poté co mu byl odepřen vstup orgány SRN na jejich území, kdy hlídce PČR žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti ani oprávnění ke vstupu a pobytu na území České republiky. Provedenou lustrací v informačním systému PČR bylo zjištěno, že žalobce není držitelem žádného oprávnění k pobytu, které by mu umožnilo pobývat na území České republiky ani na území jiného státu EU. Porovnáním otisků prstů žalobce v systému EUODAC byla nalezena shoda, ze které vyplynulo, že žalobce je žadatelem o azyl na území Lotyšska pod ID č. X ze dne 12. 6. 2025.
18. K uvedeným skutečnostem žalobce ve své výpovědi ze dne 18. 8. 2025 uvedl, že před odchodem do Evropy žil na adrese Derazzur, Kishiya v Sýrii. Jedná se o rodinný dům, který je v majetku jeho rodičů. Na uvedené adrese žije v současné době jeho 6 nevlastních bratrů a 2 manželky jeho otce. Pokrevní matka žalobce žije v současné době s otcem a jeho pěti bratry a jednou sestrou v Berlíně, kde mají udělený azyl. Žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný. v Sýrii se živil pracemi v zemědělství. Popsal svou situaci, kdy v Lotyšsku požádal azyl, avšak opakovaně se snažil dostat přes Polsko, Bělorusko a Litvu do Německa, přičemž jeho pokusy byly neúspěšné. Žalobce dále uvedl, že věděl o tom, že během řízení o azylu nesmí opustit

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lotyšsko, avšak nechtěl čekat na konečné rozhodnutí lotyšských úřadů a chtěl se dostat za svými rodiči a sourozenci do Německa a podat si tam žádost o azyl. Do České republiky přicestoval z Lotyšska letecky, v Praze na letišti ho nikdo nekontroloval. Jeho bratr žijící v Německu mu online zakoupil jízdenku na vlak do Prahy do Drážďan. Cestou vlakem byl však kontrolován hlídkou německé policie, která s ním sepsala protokol o výslechu, odebrala mu otisky prstů a následně mu byl odepřen vstup do Německa a byl vrácen zpět do České republiky. Dále žalobce uvedl, že na území České republiky se nenachází žádní jeho příbuzní či osoby blízké, nemá na území České republiky navázané žádné ekonomické, kulturní či společenské vazby. Na území České republiky ani jiných států Evropské unie v minulosti nepobýval, tohle je jeho první cesta do Evropy. K Sýrii má kladný vztah, je to jeho rodná země, ale chce žít s rodinou v Německu.

19. Z protokolu o výpovědi žalobce dále vyplývá, že poté co byly žalobci vysvětleny podmínky zvláštního opatření sdělil, že není schopen tyto podmínky splnit, protože na území České republiky nikoho nemá, nikoho zde nezná a není schopen složit finanční záruku v odpovídající výši, ani neví o nikom, kdo by takovou záruku za něj složil. Dále žalobce uvedl, že neví o žádných překážkách, které by mu bránily v návratu do Lotyšska, nic mu tam nehrozí. Jeho současný zdravotní stav je dobrý, s ničím se neléčí, léky nebere.
20. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce.
21. Soud nesouhlasí se žalobcem, že by se žalovaná nedostatečně zabývala azylovým systémem v Lotyšsku. Případnými systémovými nedostatky azylového řízení v Lotyšsku se žalovaná zabývala na straně 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že nemá poznatky ze soudní judikatury ani od jiných institucí, že by lotyšské azylové řízení trpělo systémovými nedostatky. Konstatovala, že žadatelům o azyl jsou zajištěna procesní práva v souladu s právní úpravou, a že Lotyšsko je bezpečnou zemí. Žalovaná konstatovala, že vycházela i z podkladů poskytnutých ze strany Ministerstva vnitra, a to dokument *Lotyšsko informace OAMP – Azylový systém – řízení o mezinárodní ochraně...* ze dne 11. 6. 2025, přičemž z uvedených podkladů není zřejmé, že by v Lotyšsku docházelo k systémovým nedostatkům v rámci azylového řízení nebo, že by tam hrozilo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které v tomto směru bylo dostatečné a přezkoumatelné.
22. Dále soud shledal, že žalovaná se v dostatečném rozsahu věnovala možnosti užití zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců na stranách 4 až 6 napadeného rozhodnutí, přičemž napadené rozhodnutí je i v tomto směru přezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala přiměřeností doby zajištění, přičemž její úvahy v tomto směru považuje soud za dostatečně odůvodněné, protože soud nesouhlasí s názorem žalobce o nedostatečném odůvodnění přiměřenosti doby zajištění.
24. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí, nesouhlasí s jednotlivými závěry žalované, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
25. Soud dále posuzoval k námitkám žalobce, zda je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem o pobytu cizinců a zda si žalovaná opatřila dostatečné podklady pro své rozhodnutí.
26. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“*
27. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
28. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
  - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
  - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
  - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“*
29. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke*

státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

30. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III „pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“
31. Soud se zaměřil na námitky týkající se reálnosti předání žalobce do Lotyšska a případných systémových nedostatků tamního azylového řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Lotyšsku. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyslovil, že „správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“
32. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, Nejvyšší správní soud upřesnil, že „při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“
33. Na uvedená rozhodnutí navázal rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, podle kterého v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti. Rozšířený senát zdůraznil, že „s ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou s ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností, a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. Bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namísto rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost“.

34. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je předání žalobce do jiného členského státu alespoň potenciálně možné. Musí se přitom zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti musí zabývat případnou existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie; to ovšem platí toliko za podmínek popsanych v naposledy citovaném rozsudku.
35. Žalovaná tedy měla povinnost zabývat se reálností předání žalobce do jiného členského státu Evropské unie podle nařízení Dublin III. V této souvislosti ovšem soud zdůrazňuje, že pravomocí vést řízení o předání cizinců do jiného členského státu není nadána žalovaná, nýbrž Ministerstvo vnitra, které určuje, do jakého členského státu bude dotyčný předán a s takto určeným státem následně předání vyjednává. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení, ve velice krátkých lhůtách, a navíc v době, kdy ještě Ministerstvo vnitra nezahájilo vlastní řízení o předání cizince, resp. nestanovilo konkrétní stát, kam bude cizinec předán. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti předání cizince do jiného členského státu. Z hlediska oprávněnosti žalované rozhodnout o zajištění cizince přitom považuje soud za klíčové to, zda existuje alespoň jeden stát, který je příslušný k rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a kam je předání cizince alespoň potenciálně možné, tj. stát, u kterého není předání *a priori* vyloučeno z důvodu systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaná z tohoto pohledu prověřovala Lotyšsko jakožto stát, ve kterém žalobce v minulosti o mezinárodní ochranu požádal, jak vyplynulo z jeho výpovědi i z evidence EUODAC.
36. Soud zdůrazňuje, že žalobce v řízení o zajištění nenamítal existenci systémových nedostatků azylového řízení v Lotyšsku a neuváděl ani žádná tvrzení, z nichž by bylo možno dovodit jakékoli pochybnosti o existenci takových nedostatků, natožpak pochybnosti důvodné. Žalobce naopak dne 18. 8. 2025 v rámci podání vysvětlení uvedl, že v Lotyšsku požádal o azyl, přičemž sdělil, že mu v Lotyšsku nehrozí žádné nebezpečí a nejsou mu známy překážky návratu do Lotyšska.
37. Žalovaná na straně 8 napadeného rozhodnutí poukázala na poznatky z vlastní činnosti, že Česká republika cestou ministerstva vnitra zahajuje a vede dublinská řízení o předání žadatelů o mezinárodní ochranu, kdy žádost je podána v Lotyšsku či jiném státu Evropské

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

unie, neoprávněně pobývajících na území ČR, a že se tato předání daří realizovat. Žalovaná dále zdůraznila, že na úrovni orgánů Evropské unie a Organizace spojených národů nebyla vydána žádná doporučení či stanoviska, ze kterých by vyplývaly systémové nedostatky azylového řízení v Lotyšsku, nemožnost vydávat cizince do Lotyšska za účelem provedení azylového řízení. Soud se ztotožňuje se zjištěními žalované a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že žalobce ve správním řízení neuplatnil žádná relevantní tvrzení, která by uvedené závěry vyvracely, vyhodnotil soud uvedené odůvodnění žalované jako dostatečné i věcně správné.

38. Dostatečné byly také podklady, které si žalovaná pro své rozhodnutí opatřila. Vzhledem k tomu, že z výpovědi samotného žalobce nevyplynuly žádné důvody, které by bránily jeho předání do Lotyšska, postačila jako podklad *Informace OAMP* ze dne 11. 6. 2025 o azylovém systému v Lotyšsku, která je součástí správního spisu. Žalobce ostatně ani v žalobě nenamítal, že by se situace v Lotyšsku od doby vydání této zprávy změnila (zejména netvrdil, že by se zhoršila). Soud považuje zprávu OAMP za dostatečný a věrohodný podklad.
39. Žalovaná na základě *Informace OAMP* ze dne 11. 6. 2025 dovodila, že situace v Lotyšsku není tak špatná, aby byla naplněna překážka předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, s čímž soud souhlasí.
40. Žalobce by si měl uvědomit, že žalovaná nerozhodla o jeho předání do Lotyšska (k tomu ani není oprávněna), nýbrž toliko o jeho zajištění za účelem předání, přičemž pouze předběžně zkoumala, zda je takové předání možné, tj. zda není *a priori* vyloučeno. Soud proto ve shodě se žalovanou dospěl k jednoznačnému závěru, že předání žalobce do Lotyšska nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí *a priori* vyloučeno, tudíž byly splněny podmínky pro zajištění žalobce ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
41. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobcem pouze obecně namítané vady při zjišťování skutkového stavu (§ 3, § 50 a § 52 správního řádu). Skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu, aniž by zde byly jakékoli pochybnosti, když možnost realizace navrácení žalobce do Lotyšska byla v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněna a prokázána.
42. K žalobní námitce, že nebyl důvod pro zajištění žalobce, neboť jsou v jeho případě dány důvody pro uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že možností užití mírnějších opatření se žalovaná zejména na stranách 4 až 6 napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala, přičemž žalovaná řádně u jednotlivých opatření odůvodnila, proč k nim nebylo možné v případě žalobce přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech odkazuje a lze snad pouze shrnout, že žalovaná po zhodnocení zjištěných skutečností (žalobce nemá dostatek finančních prostředků, nemá cestovní doklad, žalobce se nechce vrátit do Lotyšska ani do země původu, chce se dostat za rodinou do Německa, protože hrozí jeho nelegální pohyb po schengenském prostoru) dospěla k závěru, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující a neúčelné. K neuložení zvláštních opatření dle ustanovení § 123b přistoupil žalovaná i z toho důvodu, že žalobce nemá dostatek prostředků na složení finanční záruky. Žalovaná se tedy možností užití zvláštních opatření za účelem vycestování podle názoru soudu zabývala dostatečně a správně poukázala i na nedostatek finančních prostředků na straně žalobce, který v ČR nemá žádné příbuzné, tudíž je vyloučeno, aby žalobce (nebo někdo za něj) složil kauci nebo se u někoho ubytoval, když

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nemá dostatek finančních prostředků. V tomto ohledu je tedy rozhodnutí žalované zcela v souladu s obsahem správního spisu, skutečným stavem věci a zcela koresponduje s konkrétními okolnostmi žalobcova případu.

43. Směrem k žalobci soud zdůrazňuje, že jednání žalobce nasvědčuje tomu, že skutečně nerespektuje právní předpisy členských států Evropské unie (včetně ČR) týkající se podmínek vstupu na území a pobytu na něm a že je za účelem dosažení svého cíle – tj. přicestovat do Německa, požádat tam o azyl, žít tam se svou rodinou a pracovat tam – ochoten porušovat právní předpisy. Za těchto okolností i dle názoru soudu nepředstavují zvláštní opatření za účelem vycestování dostatečnou záruku toho, že by žalobce spolupracoval s policejními orgány při realizaci navrácení do Lotyšska. Naopak existuje významné riziko, že by se žalobce skrýval, resp. opustil Českou republiku směrem do Německa, čímž by zmařil nebo ztížil výkon rozhodnutí o předání do Lotyšska či jiné země EU.
44. K žalobní námitce, že v případě žalobce bylo možné využít jako zvláštní opatření alternativní ubytování v Pobytovém středisku Správy uprchlických zařízení, přičemž by šlo o opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, soud opakuje již výše uvedené, že s ohledem na zjištěné skutečnosti by se dalo očekávat, že žalobce z takového zařízení odejde a bude pokračovat v nelegální cestě do Německa, pročez by zvláštní opatření nemohlo plnit svůj význam.
45. Soud proto dospěl ve shodě s žalovanou k závěru, že užití některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo v žalobcově případě namístě, když jedinou vhodnou možností bylo s ohledem na okolnosti případu zajištění žalobce. Předmětná námitka tudíž není důvodná.
46. K žalobní námitce, že doba zajištění 30 dnů byla stanovena nepřiměřeně a bez řádné odůvodnění, soud uvádí, že již výše odůvodnil, že žalovaná se přiměřeností doby zajištění náležitě zabývala a její rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalobní námitku zpochybňující přiměřenost doby zajištění po věcné stránce považuje soud za zcela nekonkrétní. Žalovaná na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí uvedla, že dobu zajištění stanovila v souladu s § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 17. 8. 2025 v 14:30 hodin. Dále žalovaná uvedla, že při stanovení doby trvání zajištění vycházela ze shromážděných podkladů, na základě kterých je prokázán neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území ČR a také skutečnost, že žalobce podal na území Lotyšska žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaná dále konstatovala, že dobu 30 dnů stanovila s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce na území Lotyšska.
47. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že *„zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů, nesmí být osoba dále zajištěna.“

48. Žalovaná na podporu své argumentace v napadeném rozhodnutí poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, ve kterém Nejvyšší správní soud aproboval lhůtu jednoho měsíce v obdobných případech, přičemž mimo jiné uvedl: *„Požadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, tak spíše přispívá k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. Tento požadavek je vyjádřen nejen v samotném čl. 28 nařízení Dublin III, ale vyplývá také například z čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; k tomu srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 11. 2008 ve věci Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07).“* Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem a v poměrech projednávané věci konstatuje, že odůvodnění doby zajištění 30 dnů je v napadeném rozhodnutí odůvodněno dostatečně podrobně i věcně správně. Je třeba brát v úvahu koncept lhůt stanovených v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, kde jsou stanoveny poměrně krátké lhůty pro jednotlivé dílčí úkony. Za této situace soud považuje stanovenou dobu zajištění 30 dnů za přiměřenou, přispívající k urychlení souvisejících administrativních úkonů ve smyslu citovaného judikátu.
49. Žalobce dále v žalobě namítal, že žalovaná napadeným rozhodnutím porušila ochranu osobní svobody žalobce. Jak již bylo výše uvedeno, soud dospěl k závěru, že osobní svoboda žalobce byla omezena plně v souladu se zákonem, a ze zákonem předpokládaných důvodů (viz výše). Soud tedy neshledal, že by v daném případě došlo k porušení čl. 8 Listiny a čl. 5 Úmluvy.
50. Pro úplnost a de facto nad rámec žalobních námitek soud uvádí, že žalovaná se rovněž dostatečně zabývala i možným nepřiměřeným zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to na straně 7 napadeného rozhodnutí. Došla přitom k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění za účelem předání žalobce do Lotyšska sice bude určitým zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nejde však o zásah nepřiměřený. Žalovaná zhodnotila skutečnost, že žalobce je dospělým, zdravým mužem, který si je vědom toho, za jakých podmínek je oprávněn pobývat na území ČR, resp. v Schengenském prostoru, jehož je ČR součástí; na území ČR se nenacházejí žádní rodinní příslušníci, příbuzní, či blízcí žalobce nebo jiné osoby, ke kterým má žalobce citový vztah, žalobce tudíž nemá rodinné vazby na území ČR; rodina žalobce žije v Německu; žalobce nemá k ČR žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby. Soud se s tímto hodnocením přiměřenosti napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje.
51. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

52. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
53. Soud dodává, že nerozhodl o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o takovém návrhu má soud dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout bez zbytečného odkladu a není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl o samotné žalobě ještě před uplynutím uvedené lhůty, bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku bezpředmětné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. září 2025

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce